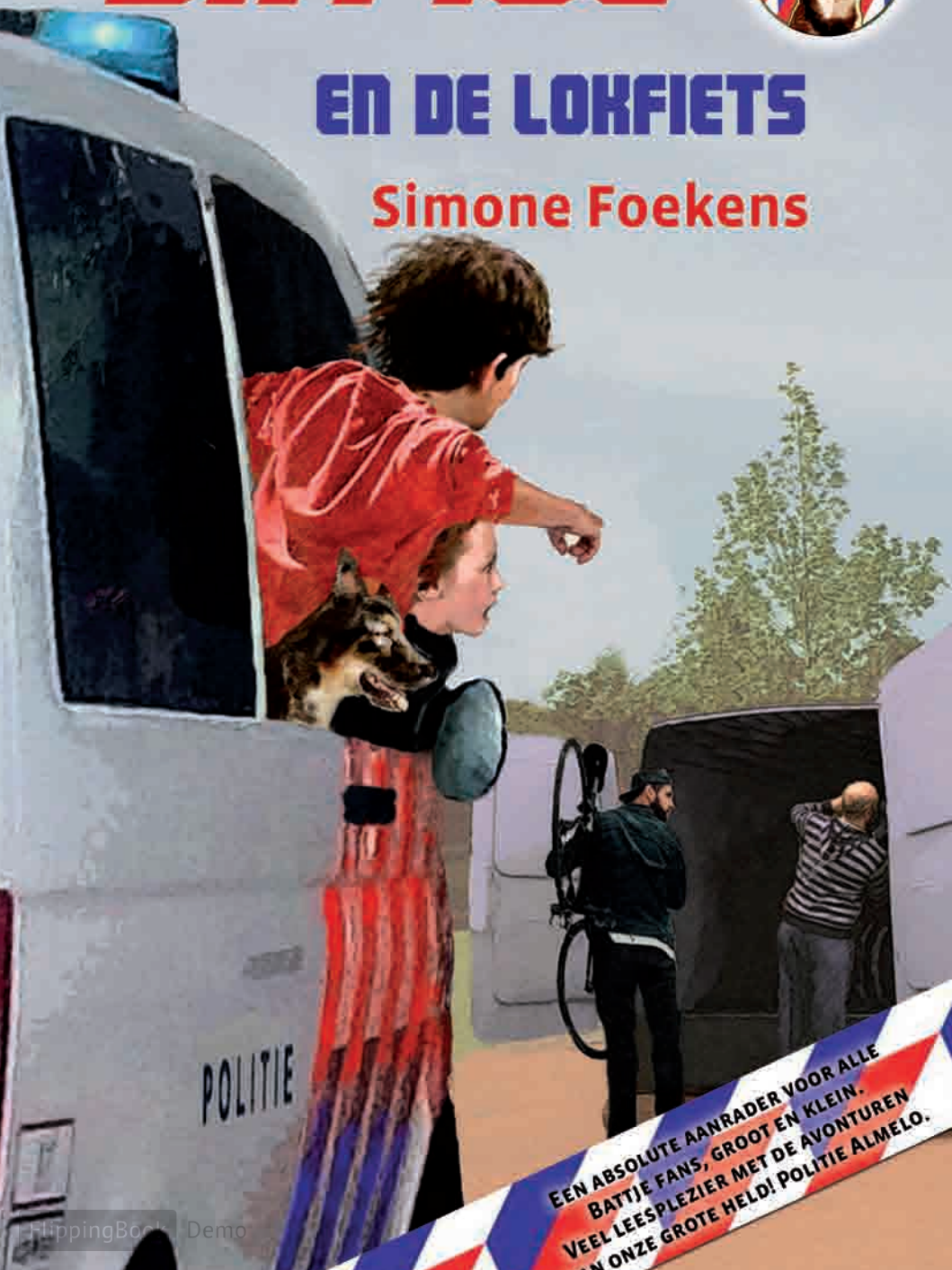

BATTJE

EN DE LOKFIETS

Simone Foekens

EEN ABSOLUTE AANRADER VOOR ALLE
BATTJE FANS, GROOT EN KLEIN.
VEEL LEESPLEZIER MET DE AVONTUREN
VAN ONZE GROTE HELD! POLITIE ALMELO.

Lezen is dromen
met open ogen

AVI E4

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2976 6
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Roelof van der Schans

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

★HOOFDSTUK 1

‘Waar is mijn fiets?’

Zoekend kijkt Sem om zich heen.

‘Wat zeg je?’ Evi graait in haar zwemtas. Ze pakt haar handdoek. Lang haar is lastig om goed af te drogen. Ze vouwt de handdoek om haar rode krullen. Haar schouders zijn al helemaal nat. Dat komt door Sem. Die stond voor de kleedkamer en riep steeds: ‘Opschieten! Ik ben al lang klaar!’

‘Mijn fiets!’ Sem staat ineens naast haar. ‘Die stond toch dáár?’

‘Hmm, kan wel. Ik heb er niet zo goed op gelet.’ Evi wrijft met de handdoek over haar haar.

‘Stop daar nou mee,’ zegt Sem ongeduldig. ‘Help me liever met zoeken.’

‘Het drupte nog!’ zegt Evi. Jóngens! Ze snappen ook niets. Toch doet ze de handdoek af en voelt aan haar haar. Nu drupt het in elk geval niet meer. Ze propt de handdoek in haar tas.

Ze denkt hardop na. ‘Toen ik mijn fiets op slot zette, stond jij daar. In die hoek van het fietsenhok.’

‘Ja, dat weet ik,’ zegt Sem ongeduldig. ‘Maar nu is mijn fiets weg.’

‘Heb je hem wel op slot gezet?’

Sem laat het sleuteltje zien dat hij in zijn hand heeft.

'Het is vast een grap,' bedenkt Evi. 'Iemand heeft jouw fiets ergens anders neergezet. Gijs en Tigo waren er ook. Op school doen ze dat toch ook wel eens?'

'Hoe kan dat nou? Ik had mijn fiets aan het rek vastgezet,' zegt Sem.

'Laten we voor de zekerheid toch even kijken,' zegt Evi. Sem haalt zijn schouders op. 'Mij best.'

Speurend lopen ze langs de fietsenrekken. Het is mooi weer, dus het is druk in het zwembad. De rekken zijn propvol. Maar nergens staat de glimmend blauwe fiets van Sem.

'Vast gestolen,' zucht Sem.

'Dat hoeft niet,' zegt Evi.

'Nee? Hoe kan het dan?' vraagt Sem.

Evi haalt haar schouders op.

'Zie je wel, dat weet je niet. Nee hoor, die is weg,' zegt Sem. Hij schopt tegen een blikje dat op de grond ligt. Rinkelend rolt het weg.

'Dat wordt lopen,' zegt Evi.

'En we zijn al zo laat,' zucht Sem.

'Konden wij er iets aan doen dat we de tijd waren vergeten?' zegt Evi.

'Ik kan bij jou achterop,' bedenkt Sem.

'Met onze zwemtassen?'

'Het kan wel,' vindt Sem.

'Echt niet.' Evi schudt haar hoofd.

'Ik fiets wel,' dringt Sem aan. 'We krijgen echt straf als we weer te laat zijn. Dat weet je toch? En nu is mijn fiets ook nog weg.'

Sem wrijft snel langs zijn ogen. Evi doet alsof ze het niet ziet.

‘Laten we het dan maar proberen,’ stemt Evi toe. De laatste tijd zijn ze zo vaak te laat thuis geweest. Ze doen het heus niet expres. Het gebeurt gewoon. Maar dat geloven ze thuis niet. ‘Smoesjes,’ zeggen ze. Evi hangt haar zwemtas op haar rug en die van Sem voor haar buik. Sem houdt de fiets vast. Voorzichtig gaat ze zitten met haar voeten aan de kant van de stoep. Sem rijdt slingerend weg.

‘Oehhh,’ gilt Evi. Ze grijpt Sem om zijn middel. Van schrik maakt hij een extra grote slinger.

‘Dat wordt niets,’ gilt Evi. ‘Ik wil eraf!’

Maar Sem fietst door. ‘Kan best, even wennen,’ hijgt hij. Hij heeft gelijk. Het gaat beter. Het slingeren wordt minder. Misschien komen ze toch nog op tijd thuis.

‘Denk je dat je vader en moeder boos op je zijn omdat je fiets weg is?’

‘Huh? Ik kan er toch niets aan doen?’

‘Daarom kunnen ze toch wel boos zijn,’ zegt Evi. ‘Hij was pas nieuw.’

‘Nee joh.’ Sem kijkt achterom. ‘Natuur...’ Hij maakt een enorme slinger. Die auto! Hij geeft een ruk aan het stuur. Nu gaat de fiets recht op de stoeprand af. ‘Hooo,’ roept hij. Hij kan de stoeprand net ontwijken.

Boem!

Ineens liggen ze op de grond.

‘Mijn voet,’ kreunt Evi.

Een meneer rent naar hen toe.

‘Gaat het?’ Hij helpt Sem opstaan. Zijn knie bloedt en zijn elleboog ook. Evi gaat zitten. Met twee handen houdt ze haar voet vast. Ze heeft een grote schram op haar gezicht.

‘Kom maar even mee naar binnen,’ zegt de man. ‘Jullie kunnen allebei wel een pleister en een glaasje water gebruiken. Dan kunnen jullie gelijk naar huis bellen, want met die fiets kom je niet ver meer.’

Verschrikt kijkt Sem naar de fiets. In het achterwiel zit een flinke slag en een trapper staat helemaal scheef. Hij kijkt Evi aan. Met een vreemde naar binnen ... Ze zijn er allebei voor gewaarschuwd, maar nu kan het wel. Toch? Evi knikt.

De vader van Sem komt hen ophalen. Hij schudt zijn hoofd als hij de pleisters ziet en de koude, natte doek om de voet van Evi. ‘Hoe krijgen jullie het voor elkaar?’ broemt hij, maar Sem en Evi horen best dat hij niet echt boos is.

‘Waar is jouw fiets, Sem?’

‘Weg,’ zegt Sem.

‘Hoe bedoel je ‘weg’?’

‘Ik denk gestolen, pap,’ zegt hij zacht.

‘Ah, vandaar het gevaarlijke gedoe op één fiets,’ begrijpt papa. ‘Hebben jullie goed gekeken of de fiets er echt niet stond?’

Ze knikken. ‘We hebben overal gekeken,’ zegt Evi. ‘Sem had zijn fiets aan het rek vastgemaakt. Met een kettingslot. Die verplaats je niet zomaar. Hij moet wel gestolen zijn.’

Papa knielt bij Evi neer en haalt de doek van haar voet. ‘Doet dit zeer? En dat? Beweeg eens?’

‘Niet gebroken, maar gekneusd,’ zegt hij dan. ‘Goed koelen en dan een stevig verband erom. Over een paar dagen is vast weer over.’

Papa bedankt de meneer hartelijk voor zijn goede zorgen. Sem en Evi geven de meneer ook een hand. Papa helpt Evi de auto in. Daarna tilt hij de kapotte fiets van Evi in de kofferbak. Zou hij nog gemaakt kunnen worden?

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Sem verbaasd.

‘Even bij het zwembad kijken,’ zegt papa. Hij parkeert de auto. ‘Waar stond je fiets, Sem?’ Sem wijst het aan. ‘Daar, in die hoek.’

‘Goed, blijven jullie maar even zitten.’

Sem wrijft voorzichtig over zijn pols. Die doet ook zeer. Ze zien papa rondlopen bij de fietsenrekken. Hij praat met een paar mensen. Die mensen zien er boos uit. Grappig dat je dat van zo ver kunt zien, denkt Evi.

‘Er zijn vast meer fietsen weg,’ zegt Sem. ‘Die meneer is woedend, zie je dat? O, papa belt naar het bureau.’

‘Ik zie dat hij belt, ja,’ zegt Evi. ‘Maar hoe weet je dat hij het politiebureau belt? Hij kan toch ook je moeder bellen? Of iemand anders?’

‘Hé, papa is politieagent. Natuurlijk belt hij het bureau.’

‘Maar hij heeft toch geen dienst?’

‘Juist daarom,’ zegt Sem. ‘Hij komt er alweer aan.’

‘En?’ vragen ze als Sems vader instapt.

‘Tja, ik sprak nog twee mensen die hun fiets kwijt zijn.’

‘Dat zagen we,’ zegt Evi vlug.

‘Het is een epidemie,’ zucht papa.

‘Wat is dat nou weer?’

‘Een besmettelijke ziekte,’ weet Sem.

‘Niet helemaal,’ zegt zijn vader. ‘Het is een epidemie als er heel veel mensen tegelijk ziek zijn door dezelfde ziekte. Fietsen stelen lijkt nu wel zo’n ziekte, snap je?’

Sem en Evi knikken. 'En nu?' vraagt Evi.
'Nu gaat papa de dieven oppakken,' zegt Sem meteen.
'Zeker weten, maar dat doe ik natuurlijk niet alleen,'
zegt papa. 'En ook niet nu, want nu ben ik vrij. Zo, we
zijn thuis.'